

Од страшне истине срце зебе:  
Ни до колијевке нису стигле бебе.  
Још звони њихов вапај и крик,  
А свједочи ниједи споменик.

Мјесец над њим три фењера пали  
Да порасту нису им дали.  
Звијезда Даница горке сузе рони,  
Сунце стане да им се поклони.

Питају се мајке свијета  
Који одговор има планета.  
Бебе су наши најмлађи хероји,  
Оправдање за зло не постоји.

Уз причу о доброти и хуманости,  
Уморене су без милости.  
Нису видјеле бијелога дана  
Дванаест беба, дванаест љутих рана.

Зар ико од беба може бити пречи  
Чак и за оног ко се рашчовјечи?  
Није на нама, Бог нека суди  
Сваком па и оном ко се одљуди.

Одлучиле главе, мрачније од трапа,  
Да дванаест беба мученички скапа.  
Нису стигле до цвијета и ласте  
Ни пупчана врпца да им срасте.

Осуђене, без права да дишу,  
Нису стигле ни мајке да сишу.  
Самозвани господари неба  
Уморише дванаест беба.

Из брлога својих моћних лога  
Глуме Бога из оквира свога.  
Доживјеше невиђене муке  
Тек рођене бебе Бањалуке.

Удружена сила вучијих видика  
Остави их без кисеоника.  
Сваки злочин јесте без покрића,  
Најтежи је код тек рођених бића.

Кад се зло и сила умноже,  
Нема оног што бити не може.  
Након проведеног грозног плана,  
Мјесто успаванки опијела читана.

Кад моћници кроје свјетску мапу,  
Све им може стати под капу.  
Не стиде се и не плаше,  
Прелију чаше и прекардаше.

Говори споменик наших беба,  
Шта никада чинити не треба.  
Дванаест беба, дванаест букета  
Увенуло не видјевши свијета.